

Skibberup og derved berøvet ham mere end hans halve Kundekreds, havde han med ét indset, til hvilken Fordærvelse den nye Tids megen Folkeoplysning førte, og at det nu galdt for alle retsindige Borgere at slutte sig ubrydeligt sammen for at værne Landet mod Almuens Anmasselser.

Naar Samtalen i hans Butik nu faldt paa Skibberupperne og deres Fremfærd, og især naar der blandt de tilstedeværende fandtes nogle af de smaa Boelsmænd ude fra Overdrevet, der mistænktes for at nære begyndende Tilbøjeligheder for Væver Hansens Forsamlingssal, optraadte han straks som deklamerende Agitator — uden dog derfor nogensinde at glemme sine smaa private Interesser, som han tværtimod altid med stor Behændighed fik til at passe nøje ind i de store og almene.

„Jeg er sandelig ingenlunde nogen Fjende af Friheden,“ kunde han saaledes sige, idet hans blege Ansigt straks blev rosenrødt af selvbehagelig Iver. „Paa ingen som helst Maade, mine Herrer! Jeg tror tværtimod at kunne sige, at baade min Kone og jeg er oprigtige Venner af Friheden . . . men af den sande og forstandige Frihed! Vi mener blot, at man overalt skal respektere Sagkundskaben, ikke sandt? Sagkundskaben, mine